

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 489/2022-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Martinom Bezákom, PhD., advokátom, Klincová 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Er 528/2017 takto

rozhodol:

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Er 528/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **2 000 eur**, ktoré je Okresný súd Bratislava I **povinný** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **696,44 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 10. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn.

64 Er 528/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“). Navrhuje v napadnutom konaní okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prieťahov a domáha sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 6 500 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej s'ťažnosti. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 489/2022-23 z 27. septembra 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú s'ťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. V konaní vo veci samej má s'ťažovateľka procesné postavenie oprávnenej proti povinnej Slovenskej republike – Kancelárii Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „povinná“) na základe s'ťažovateľkou podaného návrhu na vykonanie exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky v sume 100 000 eur s príslušenstvom ako náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. S'ťažovateľka podala súdному exekútorovi návrh 31. marca 2017 a súdny exekútor na okresnom súde podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 11. apríla 2017.

3. K ďalšiemu priebehu napadnutého konania s'ťažovateľka uviedla, že okresný súd 16. októbra 2017 vyzval súdneho exekútora, aby s'ťažovateľka v určenej lehote opravila návrh na vykonanie exekúcie v časti označenia povinnej (pretože s'ťažovateľka pôvodne označila ako povinného v 1. rade Slovenskú republiku – Najvyšší súd Slovenskej republiky a ako povinného v 2. rade Kanceláriu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pozn.) a v časti označenia vymáhaného nároku a zároveň aby bola v tomto zmysle opravená aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Následne s'ťažovateľka okresnému súdu 5. decembra 2017 doručila úpravu návrhu na vykonanie exekúcie. Okresný súd potom uznesením č. k. 64 Er 528/2017-20 z 12. januára 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 12. januára 2018“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti pôvodnému povinnému v 1. rade. K tomu doplnila, že o časti žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej (pôvodne ako povinný v 2. rade, pozn.) však nerozhodol. Proti tomuto uzneseniu podala s'ťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 21 CoE 64/2018-45 z 3. júla 2018 tak, že uznesenie okresného súdu z 12. januára 2018 potvrdil. Dodala, že do dňa podania ústavnej s'ťažnosti neboli vo veci vykonané žiadne iné úkony.

II.

Argumentácia s'ťažovateľky

4. S'ťažovateľka namieta nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní. Argumentuje tým, že okresný súd nebol schopný do podania ústavnej s'ťažnosti (teda za viac ako 3 roky od podania návrhu, pozn.) rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej, a to napriek tomu, že mu v tom nebránili žiadne okolnosti. V rámci argumentácie namieta nečinnosť okresného súdu primárne v období po vydaní uznesenia okresného súdu z 12. januára 2018. V tejto súvislosti poukazuje na to, že okresný súd nerozhodol o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo vzťahu k povinnej, a to napriek tomu, že predtým s'ťažovateľka vykonala úpravu návrhu na vykonanie exekúcie. Doplnila, že na okresným súdom spôsobené prieťahy v období od 16. októbra 2017 až do podania ústavnej s'ťažnosti nemá vplyv ani tá skutočnosť, že vec sa od 18. apríla 2018 do 26. júla 2018 nachádzala na krajskom súde, ktorý

rozhodoval o jej odvolaní. Poukázala na to, že okresný súd od 26. júla 2018 (keď mu bola vec z krajského súdu vrátená, pozn.) nebol schopný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie na vymożenie jej peňažného nároku.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľky a prehľad procesných úkonov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 Spr V 510/2022 doručenom ústavnému súdu 4. novembra 2022 v podstatnom uviedol, že po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vo veci je možné konštatovať nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní v období od 5. augusta 2018 do 19. februára 2020 v súvislosti s postupom okresného súdu po vrátení veci odvolacím súdom a vydaním poverenia pre súdneho exekútora. K tomu uviedol, že ide o nečinnosť, ktorá vyplývala z fyzickej nemožnosti zákonného sudcu priebežne vybavovať všetky pridelené veci s prihliadnutím na ich celkový počet – približne 400 spisov. Poukázal tiež na pretrvávajúcu nadmernú zaťaženosť sudcov, ako aj ostatných zamestnancov okresného súdu, na značnú fluktuáciu zamestnancov, ale aj samotných sudcov, a s tým spojenú nutnosť opakovaného prerozdeľovania súdnych spisov. Dodal, že na uvedený nepriaznivý stav bolo už opakovane upozorňované aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Vo vzťahu k rozhodovaniu o námietkach povinnej predložených okresnému súdu súdnym exekútorom 7. októbra 2020 uviedol, že vydaniu uznesenia okresného súdu č. k. 64 Er 528/2017-96 zo 16. augusta 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 16. augusta 2021“) predchádzalo doručovanie výzvy na vyjadrenie k podaným námietkam, plynutie lehôt na podanie vyjadrenia a následné doručenie vyjadrenia k námietkam. Na základe uvedeného má za to, že v tomto období nebol okresný súd vo veci nečinný. K celkovej doterajšej dĺžke napadnutého konania zároveň uviedol, že túto ovplyvnilo aj to, že spis sa nachádzal a aj sa v súčasnej dobe nachádza na krajskom súde na účel rozhodnutia o podaných odvolaniach.

III.2. Replika sťažovateľky:

6. Sťažovateľka sa na výzvu ústavného súdu z 8. novembra 2022 k stanovisku okresného súdu vyjadrila podaním doručeným ústavnému súdu 18. novembra 2022, v ktorom v podstatnom uviedla, že je z neho zrejmé, že okresný súd nespochybňuje ňou tvrdené prietahy v napadnutom konaní. K vyjadreniu okresného súdu týkajúcemu sa jeho personálnej poddimenzovanosti argumentovala, že táto skutočnosť jej nemôže byť daná na ujmu a nemôže ani ospravedlniť prietahy. Zároveň dodala, že je zrejmé, že zbytočné prietahy nevznikli len v dôsledku už uvedeného nedostatočného personálneho obsadenia okresného súdu, ale aj čisto subjektívnymi dôvodmi na strane sudcov, ktorým bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti namietala, že nebolo rozhodnuté od 31. marca 2017 (keď podala návrh na vykonanie exekúcie, pozn.) do 10. júla 2020 (keď podala ústavnú sťažnosť, pozn.) o takej právne triviálnej otázke, akou je vydanie alebo nevydanie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie. Ďalej uviedla, že na prietahy okresného súdu v napadnutom konaní nemôže mať žiadny vplyv skutočnosť, že 27. septembra 2021 podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu zo 16. augusta 2021, ktorým okresný súd vyhovel námietkam povinnej, pretože uplatnenie práva na podanie opravného prostriedku nie je možné interpretovať ako okolnosť, ktorou by prispela k prietahom v napadnutom konaní.

III.3. Prehľad procesných úkonov:

7. Ústavný súd z obsahu vyžiadaného (pred predbežným prerokovaním veci, pozn.) spisového materiálu okresného súdu zistil, že v čase podania ústavnej sťažnosti (10. júla 2020, pozn.) už síce okresný súd vydal poverenie (č. 5101108463 z 20. februára 2020, pozn.) súdnemu exekútorovi, avšak k jeho vydaniu došlo až po približne jeden a polročnej úplnej nečinnosti okresného súdu od vrátenia veci z krajského súdu 26. júla 2018 (keď pôvodné poverenie zo 17. septembra 2018 bolo stornované, pozn.). K tomu je potrebné poukázať na to, že išlo len o jednoduchý procesný úkon, navyše, keď sťažovateľka podaním okresnému súdu doručeným ešte 5. decembra 2017 vykonala na základe výzvy okresného súdu úpravu svojho návrhu, pričom aj o následne podaných námietkach povinnej (súdnym exekútorom okresnému súdu predložených 7. októbra 2020, pozn.) okresný súd rozhodol až svojím uznesením č. k. 64 Er 528/2017-96 zo 16. augusta 2021 (teda po uplynutí približne 10 mesiacov, pozn.).

7.1. K aktuálnemu stavu je možné dodať, že spisový materiál bol 27. októbra 2021 predložený s opravným prostriedkom, ktorý podala sťažovateľka proti uzneseniu okresného súdu zo 16. augusta 2021 (ktorým okresný súd vyhovel námietkam povinnej proti exekúcii, pozn.) na krajskom súde.

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov konania a obsahu vyžiadaného spisového materiálu okresného súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 295/2019).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

12. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť, či v napadnutom konaní došlo k vzniku prietahov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom okresného súdu alebo na ich vznik mal vplyv aj postup samotnej sťažovateľky, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala samotná povaha prejednávanej veci.

13. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ide v zásade o jednoduchú aplikáciu práva.

14. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že z predloženého spisového materiálu na strane sťažovateľky nezaznamenal žiadne zásadné okolnosti, resp. žiadne také jej správanie, ktoré by malo za následok výrazné predĺžovanie napadnutého konania. Uvedené ústavný súd konštatuje, prihliadnuc na skutočnosť, že v prvotnej fáze napadnutého konania bola sťažovateľka okresným súdom vyzvaná, aby v určenej lehote opravila návrh na vykonanie exekúcie v časti označenia povinnej (pričom úprava návrhu na vykonanie exekúcie bola okresnému súdu doručená do 2 mesiacov, pozn.).

15. K tretiemu kritériu, a to postupu okresného súdu, je potrebné uviesť, že okresný súd v napadnutom konaní podľa posúdenia ústavného súdu spôsobil prietahy jednak svojou nečinnosťou, ako aj nedostatočne efektívnou činnosťou.

15.1. Vo vzťahu k identifikovanej nečinnosti okresného súdu v rámci napadnutého konania ústavný súd poukazuje na obdobie od vrátenia veci z krajského súdu 26. júla 2018 do času vydania poverenia pre súdneho exekútora (č. 5101108463 z 20. februára 2020, pozn.), teda na nečinnosť trvajúcu v zásade jeden a pol roka.

15.2. V rámci nie dostatočne efektívneho postupu okresného súdu je možné poukázať na v zásade dve časové obdobia. Na časový úsek od 11. apríla 2017 do 16. októbra 2017, keď okresný súd až pol roka od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vydal výzvu na opravu návrhu na vykonanie exekúcie. Zároveň ústavný súd ako nie úplne efektívny postup vyhodnotil aj stav, keď okresný súd rozhodoval desať mesiacov (od 7. októbra 2020 do 16. augusta 2021, pozn.) o podaných námietkach povinnej.

16. Na základe uvedeného ústavný súd dospel v danom prípade k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Po zhodnotení všetkých okolností musí skonštatovať, že prietahy idú primárne na vrub postupu okresného súdu v dôsledku jeho úplnej nečinnosti (v trvaní jeden a pol roka, pozn.), ako aj nedostatočne efektívnej činnosti (v súhrne jeden rok a štyri mesiace, pozn.). K tomuto konštatovaniu je zároveň potrebné dodať, že vec sa na okresnom súde od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (11. apríla 2017, pozn.) mimo období, keď rozhodoval o opravných prostriedkoch krajský súd (od 18. apríla 2018 do 26. júla 2018 a od 27. októbra 2021 až do súčasnej doby, pozn.), nachádzala v súhrne približne 4 roky a 3 mesiace. Teda nečinnosť a nedostatočne efektívna činnosť predstavovala podstatnú časť z doterajšieho priebehu napadnutého konania.

16.1. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že pre konštatovanie vzniku prietahov bolo pritom kľúčovým najmä obdobie úplnej nečinnosti okresného súdu predchádzajúce vydaniu poverenia pre súdneho exekútora. V tejto súvislosti je tiež nutné konštatovať, že pri rozhodovaní súdu o takej v podstate nekomplikovanej veci je už uvedené obdobie úplnej nečinnosti v rámci napadnutého konania z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Vzhľadom na všetko uvedené tak ústavný súd nemohol inak ako dospieť k záveru, že postupom okresnému súdu došlo k vzniku prietahov.

16.2. Ústavný súd zároveň v súvislosti s okresným súdom uvádzanými organizačno-personálnymi aspektmi (pretrvávajúca nadmerná zaťaženosť sudcov, ako aj ostatných zamestnancov okresného súdu, značná fluktuácia zamestnancov, ale aj samotných sudcov, nutnosť opakovaného prerozdeľovania súdnych spisov, pozn.) zdôrazňuje, že od účastníkov konania obracajúcich

sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu spôsobené zlou organizáciou práce či jeho nedostatočným personálnym obsadením. Zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020).

17. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

18. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí rozhodnutia o porušení namietaných práv prikázal okresnému súde konať bez zbytočných prietahov. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sa spisový materiál v predmetnej veci nachádza na krajskom súde, ktorý ako odvolací súd rozhoduje o podanom opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu zo 16. augusta 2021, ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

19. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka požadovala priznanie zadosťučinenia vo výške 6 500 eur. Uvedené odôvodňovala jednak celkovou doterajšou dĺžkou napadnutého konania, ako aj tým, že predmet konania je pre ňu významný z dôvodu, že sa domáha nároku vyplývajúceho z diskriminácie, ktorej sa voči nej dopustil štát.

20. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

21. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na tieto základné okolnosti. Prvou je zohľadnenie celkového obdobia úplnej nečinnosti, ako aj nedostatočne efektívnej činnosti okresného súdu, ktorá v súhrne predstavuje viac ako dva a pol roka z celkového obdobia trvania

napadnutého konania pred okresným súdom (približne 4 roky a 3 mesiace, pozn.). Tiež bolo prihliadnuté na skutočnosť, že z obsahu spisového materiálu okresného súdu nevyplývalo, že by sa sťažovateľka svojím konaním a postupom zásadným spôsobom pričínila o vznik priet'ahov. Zohľadniac uvedené, ústavný súd rozhodol o priznaní finančného zadost'učinenia sťažovateľke v sume 2 000 eur (bod 2 výroku nálezu).

22. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 4 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

23. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 696,44 eur (bod 3 výroku nálezu).

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2020 je 177 eur a hodnota režijného paušálu je 10,62 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2020 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 (podanie repliky k vyjadreniu okresného súdu). Celkovo tak sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov v sume 580,37 eur. Priznanú odmenu ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 116,07 eur, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu